

Klar ferdig gå. Nå begynner jeg å lese. Jeg leser fort, så leser jeg enda fortere, så fortet. Klare? Klar ferdig gå nå leser jeg fort. Innta plassene. Det er lov å lese fort, eller ganske fort, eller ikke fort i det hele tatt. Det er lov å skrive og lese dikt. Det er ikke ulovlig. Det er lov for et dikt å være viktigere for leseren enn for forfatteren. Det er lovlig. Det er lov for et dikt å være skrevet uten tanke på at det skal leses selv om det blir publisert. Det er lov å skrive et dikt som er tenkt å skulle leses bare en gang. Jeg leser det nå. Lovlig. Innta plassene. Nå kommer det. Klare! Hoi! Jeg skal lese det ganske fort. Et dikt som skrives av indre nødvendighet men som aldri er tenkt å skulle leses av noen andre. Et dikt mange har ventet på. Et dikt i forlengelsen av en samvittighetsfull og forstandig praksis som skaper høye forventninger. Et dikt i forlengelsen av et slitsomt og gedigent arbeid som ligger til grunn. Klare? Nå skriver jeg fort. Jeg leser like fort som jeg skriver. Jeg gjør det bare en gang. Det får holde. Innta plassene. Klar: andre mennesker kommer til å leve nær diktet og finne trøst i det. Ferdig: det kommer til å sette spor. Omstart! Det vil virke i andre menneskers liv. Klar: diktene dine har betydd så mye for meg. Ferdig: de har lært meg alt jeg kan om livet. Gå: er du klar? Nei, jeg klarer det ikke. Er du klar? Nei, jeg klarer det ikke. Er du klar? Jo, ja. Ferdig gå. Et dikt som er skrevet uten tanke på å bli publisert, men som likevel vil bli lest. Et dikt skrevet for penger. Et dikt som er skrevet fordi det skal bli interessant å se hvor det tar veien. Det blir moro å se hva det blir til. Jeg leser det fort. Moro og fort. Og vanskelig. Å utsette seg for noe man ikke vet hva det er. Noe man ikke hadde regnet med. Å havne i noe. Jeg leser ikke en eneste linje om igjen. Derfor må man passe seg for stavefeil. Det er forbudt å rygge og lese om igjen selv når man ikke skjønner noe. Det skal være et ekko av alt man tidligere har lest. Ikke-reversibelt. Bare framover, aldri bakover. Alt samles der framme. Framme på toppen. Et dikt skrevet for å bli lest aldri fort klare lovlig i hende lov på spissen. Et dikt skrevet for å bli lest flere ganger. Jeg leser det nå. Det hopper seg opp der framme. Staver riktig. Klar. Ferdig.

Ta med alt sammen framover. Flott. Klar? Jeg teller. Null, Uno, Zwei, Kolme, Quattro, Five, Seis, Sieben, Åtte, Nein, Dix. Et dikt som ikke betyr noe for forfatteren. Et dikt forfatteren har glemt han har skrevet. Et dikt leseren syns er helt fantastisk. Jeg leser dette diktet jeg bare skal lese en gang. Nå eller aldri. Et dikt forfatteren har skrevet men aldri hatt ork til å lese gjennom. Et dikt forfatteren ikke er klar for. Et folsomt dikt. Et derikt feigorfeigatteren har glemt at hatan hatar skrevet. Et derikt leseren tenker på. En dpoet fslaveatteren har glemt at hatan hatar skreeveeet. Etg dledet slesem lesereng tengker på. Nå, eller aldri. Å suge til seg det man kan når det skjer. Som å nyheter spise. Som å nyheter sykdommer absenser spise. Et dikt som ikke er skrevet med tanke på hvorfor men handler om måten vi leser på. Et helt fantastisk og dødelig sted. Et sted man befinner seg bare en gang. Som man aldri forlater. Aldri vender tilbake til. Et navn man ikke forlater. Dødssykdommen. Huntingtons korea, Alzheimer. Bare en gang. Å nærme seg en annens navn. Å dø i det. Å glemme det. Jeg teller tilbake. Dix: Å finne trøst. Alois Alzheimer. Nein: Nå eller aldri. Hans G. Creutzfeldt og Alfons Jakob. Åtte: Nok informasjon. Sieben: Det er umulig å rygge. Som morgentåke, motorsyssel, musserende vin. Johan L. H. Down. Vær så god. Nå er det min tur. Det er fantastisk å være her. Seis, Five: En annen. Å dø i en annens navn. Å befinne seg i sitt livs siste navn. Jeg har lest. Akkurat som det er uvesentlig er du aldri glemt å dukke evnen nå tar plasserer skjelver. Henter. Quattro: James Parkinson. Si hva du er mest redd for og noe annet skal skje. Kolme: Like fort. Like rett fram som jeg leser. Zwei. Jeg leser dette diktet jeg bare skal lese en gang. Jeg leser dette diktet bare en gang. Uno. Fort. Klar ferdig gå! Null. Andre, en annen. Å suge. Ditt som er vigigere sår leseren enn sår sårfatteren. Ditt skrevet uten tanke på å bli lest selv om det blir pratesert. Dæøåkt som er væøåktæøågere fghor leseren enn fghor fghorfgfabctteren. Dæøåkt skrevet uten tabcnke på abct det skabl leses selv om det blir publæøåsert. Nå eller aldri. Jefgg hhaltlaher dikt skrefgvefgt for å bli lefgst bhatre en ghatng. Dblindkt som farger skrfargevfarget for å bblind lfargest bdønrfarge grønn gdøng. Ta med. Ta med alt sammen fframover. Hører du meg? Hvordan skal jeg klare meg? Selv når det skjer.

Spørsmålet om en persons fortsatte navnebesittelse bør rutinemessig tas opp til vurdering når noen har blitt dømt for grovt lovbrudd – i første omgang naturligvis når navn har vært i bruk –, henfald til annen alvorlig asosial adferd, misbrukt navn, grovt tilsidesatt gjeldende regler for oppbevaring av navn eller blitt rammet av så alvorlig sykdom at det kan stilles spørsmål ved om han er skikket til å bære navn. Som eksempel på handlinger som kan gi grunn til å inndra lisens for navnebesittelse kan nevnes lovbrudd som omfatter vold mot annen person, annen hensynsløs adferd mot annen person eller andre grove lovbrudd som representerer en anselig fare for andres liv eller eiendom eller som retter seg mot den allmenne orden, konstitusjonen eller rikets sikkerhet. Det må i hvert enkelt tilfelle naturligvis tas hensyn til omstendighetene og handlingens alvorlighetsgrad. Også andre lovbrudd enn de som er nevnt her kan i visse tilfeller føre til inndragelse av navnelisens. Flere i og for seg mindre alvorlige lovbrudd og forseelser kan samlet også gi grunn til inndragelse, navnlig hvis de viser at navnebesitteren ikke oppfyller navnelovens krav til vurderingsevne, lovlydighet og pålitelighet. Inndragelse av navnelisens bør videre vurderes når innehaveren har blitt rammet av eksempelvis alvorlig alderdomsendring, eller personlighetsendring som gir utslag i aggresjon, alvorlig sykdom av en slik art at den alvorlig innvirker på evnen til å håndtere navn og at fortsatt besittelse innebærer risiko for ulykke (eksempelvis synsfeil).

Hvis man folder sammen Fedra vil ryggraden legge seg mellom lårbeina, hodet vil havne ved føttene, skuldrene ved knærne og innvollene som hos hodefotingene. Hvis man så folder skuldrene og bekkenkammene mot hverandre lukkes underkroppen inne. På den måten trenger et ytre miljø inn i kroppen, de små foldene forsvinner, men gjenoppstår i ytterkantene som daler og høydedrag på sidestilte overflater. Hos zulukaffene krever skikken at man skammer seg over Fedra. En kjønnsmoden mann går ikke inn i en hytte der Fedra befinner seg, skulle hun støte på en mann går begge til side, kanskje gjemmer hun seg bak en busk mens han holder skjoldet opp foran ansiktet. Her teller vi til tre uendeligheter. Et uendelig tall, en uendelig hastighet, en uendelig farge. Null, ett og to. Rørform, invaginasjon og dublering. To, ett og null. For Fedra finnes ingen vinduer. Alt hun ser reflekteres tilbake. Sirkelbuen er som en grein, en familie av kurver. En zulukvinne som ble spurt om grunnen til forbudet svarte diskret: «Det er ikke riktig at han skal se brystene som barnet har diet. Hos barongene ved Delgadobukten i Afrika spiser ingen mann av samme fat som Fedra og de sier: «Flåtten (les: Fedra) sanser verden på tre måter: lyset, byttet og det optimale stedet.» På Salomøøyene finnes et annet ordspråk: «Ved barnløshet bortfaller en av de beste mulighetene til å utholde resignasjonen som er til så stor gagn for ens eget ekteskap». Disse talemåtene var foldede figurer, brettete fugler, falser. Tre F'er som skal bli null. Sammenfoldingen muliggjorde en passasje fra det ene til det andre. Hvert dyr var dobbelt, hvert kvinnebryst som sjelen hos marken delt i to. Fedra var død så lenge hun døde, Fedra klarte ikke å la være, hun krevde å få herske i sitt eget hjem. Mannen ble forstyrret av Fedras utseende, som minnet om den yngre kvinnen gjennom så mange felles trekk, men som manglet ungdommens, skjønnhetens og den psykiske friskhetens alle behag som gjorde henne så verdifull for ham. Fedra sa: «Elendige! I fordervelse har du meg brakt. Jeg ønsket å dø, men til livet du tvang meg med makt.» Rommet åpnet seg ikke. Vinduene var blinde og lukket til. Bevegelsen ble oppløst i punkter,

bevegelsen ble bestemt av støt og slag utenfra. Svimmelheten ble rettet oppover og når båten nådde en viss hastighet ble bølgen hard som en vegg av marmor. Rappet fra kjeppen begynte ikke med slaget: mannen nærmet seg bakfra, han bar kjeppen og løftet den siden for å slå på Fedras kropp. Bevegelsen ble fullført som skum eller som virvelen i manen på en hest. Fedra sa: «Dette er alt jeg eier og har. Dere ser at jeg ikke kan styre min ville smerte.» Fedra sa: «Jeg ser ikke lenger, jeg leser.»

Oversatt fra svensk av Paal Bjelke Andersen